

het land ¹⁾) en wijwater is niet beter dan Maaswater! Nu stond 't heele gezelschap op en riep tot de waardin: Afrekenen. Zulke schandelijke taal konden de brave varensgezellen niet dulden en zij wilden weg. Maar de herbergierster dacht er geen oogenblik aan om zóó haar vaste klanten door een vreemdeling te laten weggagen en 't gevolg was, dat Crepel met bekwamen spoed de deur uitgeworpen werd. Doch zulke blasfemie was al te erg. De schout werd gewaarschuwd en spoedig hadden zijn rakkers den prediker te pakken. Een paar dagen later zonden de Rotterdamse schepenen den man naar den Haag. Hier liet men hem rustig een tijd lang op de Gevangenpoort brommen en na drie maanden besloot het Hof zijn zaak te behandelen. Doch Crepel was een gewikst man. Zoodra de procureur-generaal de doodstraf had geëischt, kwam de verdediging los. Natuurlijk was hij een braaf burger, die minstens ééns per jaar biechtte; alle Zondagen en heilige dagen ging hij naar de mis. Zelfs had hij te Rotterdam dikwijls daarbij geholpen als misdienaar. En dat laatste had hij in andere plaatsen óók gedaan. Vraag het maar hier in den Haag na. Hier heb ik dikwijls, zelfs op werkdagen, in het klooster bij de mis gediend. Vraag maar aan broeder Jacob Claeszoon, of ik niet in het jaar 1529, toen hier de zweetziekte heerschte, driemaal bij hem heb gebiecht. — De zoogenaamde Engelsche zweetziekte was een besmettelijke ziekte, die uit Engeland overgebracht in dat jaar talrijke slachtoffers in het graf heeft geholpen; waarschijnlijk een soort pest ²⁾). — Men moest maar eens naar hem een onderzoek instellen, dan kon men vernemen, dat hij altijd iemand ter goeder naam en faam was geweest, en altijd had geleefd zooals een goed christenmensch schuldig is te doen.

Altijd had hij precies geloofd van het heilige sacrament, zooals was voorgeschreven en hij was bepaald door kwaadwillige menschen belasterd. De raadsleden zaten paf van zooveel wel-sprekendheid. Opnieuw nam de procureur-generaal het woord en hield de beschuldiging vol, maar wederom verdedigde Crepel zich met zijn tong. Toen besloot het Hof tot scherper examinatie. De pijnbank moest een handje helpen om den man tot bekentenis

1) Woordspeling: mis en mist (of mest).

2) Uitvoerig bericht daarover vindt men in Mertens-Torfs, Geschiedenis van Antwerpen, deel IV blz. 45, alwaar eraan stierven: burgemeester Aart van Lier en de beroemde schilder Quinten Metsys.